

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyň: **a) Mgr. E. H., b) Mgr. M. H.**, obě zast. Mgr. Alešem Koubkem, advokátem, se sídlem Renneská třída 393/12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 A 113/2021-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) společně zásahovou žalobou domáhaly určení, že neschválení jejich účasti na školení konaném ve dnech 20. - 22. 9. 2021 v AKADEMII Libchavy, s.r.o. žalovaným, o němž byly zpraveny dne 15. 9. 2021, bylo nezákonným zásahem. Žalobkyně byly v době zásahu státními zaměstnankyněmi u žalovaného ve služebním poměru, působily v sekci legislativní, odbor Kanceláře vládního zmocněnce (dále jen „KVZ“), přičemž byly zařazeny mimo výkon služby kvůli čerpání rodičovské dovolené. Současně byly u žalovaného zaměstnány na dohodu o pracovní činnosti.

[2] O neúčasti na předmětném školení, které bylo zaměřeno na prezentační, lektorské a organizační dovednosti, byly žalobkyně vyrozuměny e-mailem ze dne 15. 9. 2021, přičemž účast na tomto školení byla schválena všem ostatním zaměstnancům KVZ. Žalobkyně uvedly, že neschválením jejich účasti došlo k zásahu do jejich práv

stanovených v § 79 odst. 2 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), a v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 144/2015 Sb., o výkonu státní služby z jiného místa a sladění s osobním životem (dále jen „nařízení vlády o výkonu státní služby“), a v jednání žalovaného shledaly diskriminační jednání podle § 2 odst. 3 a 4 i podle § 3 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminační zákon, v účinném znění (dále jen „antidiskriminační zákon“). Proto podaly nejprve stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a následně žalobu k městskému soudu, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 A 113/2021-83.

[3] Městský soud nejprve v rozsudku shrnul podání účastníků a zjištěný skutkový stav, o kterém nebylo mezi účastníky sporu. Následně uvedl, že jednání žalovaného vůči žalobkyním bylo zásahem ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť se jednalo o jednostranný závazný postup vykonavatele veřejné moci, který mohl zasáhnout do právní sféry žalobkyň, přičemž na dotčená práva a povinnosti obou stran se vztahuje zákon o státní službě. Využití alternativní ochrany na úrovni soudní moci žalobkyně k dispozici neměly.

[4] Dále se městský soud zabýval tvrzenými důvody, pro které žalovaný neschválil účast žalobkyň na předmětném školení. Uvedl přitom, že zohlednil veškerou argumentaci žalovaného vznesenou v průběhu řízení, ačkoliv ta se ohledně důvodů pro neschválení účasti žalobkyň na předmětném školení vyvíjela.

[5] Žalovaný prvně argumentoval tím, že žalobkyně jsou zaměstnány na dohodu o pracovní činnosti, a proto se nemohou účastnit požadovaného školení. K tomu městský soud uvedl, že tento argument nemá žádnou oporu v zákoně o státní službě, v nařízení vlády o výkonu státní služby ani ve služebním předpise náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 20. 8. 2019 k vytváření podmínek pro sladění rodinného života a osobního života státních zaměstnanců s výkonem státní služby (dále jen „služební předpis“), neboť zcela pomíjí skutečnost, že žalobkyně byly také v dané době státními zaměstnankyněmi ve služebním poměru na rodičovské dovolené. Uvedený argument je tedy v rozporu se skutkovým stavem, resp. se statutem žalobkyň a nemá žádnou oporu v právních předpisech.

[6] V další argumentaci ohledně důvodů neschválení účasti žalobkyň na školení žalovaný připustil, že se žalobkyně mohly školení zúčastnit i přes jejich zaměstnání na základě dohody o pracovní činnosti, avšak v jejich případě nebyl naplněn požadavek účelnosti vynaložených nákladů na školení ve vztahu k činnostem, které měly žalobkyně vymezeny v dohodách o pracovní činnosti. I tento argument městský soud neshledal relevantním, jelikož ani v tomto případě nebyla reflektována skutečnost, že žalobkyně byly v dané době státními zaměstnankyněmi ve služebním poměru, byť na rodičovské dovolené. Právní předpisy umožňují účast na školení státním zaměstnancům i za těchto okolností, tj. i v době probíhající mateřské či rodičovské dovolené a jejich případné zaměstnání na dohodu o pracovní činnosti na tom nic nemění. Předmětného školení se přitom zúčastnil téměř celý odborný aparát KVZ, a proto je nepochopitelné, proč by právě žalobkyně nesplňovaly kritérium účelnosti vynaložených prostředků.

pokračování

[7] Jako zcela nedůvodný pak městský soud shledal argument žalovaného, že žalobkyně b) byla v rozhodné době ve služebním poměru na dobu určitou. Bylo totiž zjištěno, že polovina ze státních zaměstnanců, jejichž účast na předmětném školení byla schválena, působila v rozhodné době na odboru KVZ ve služebním poměru na dobu určitou.

[8] Městský soud nepřisvědčil žalovanému ani ohledně argumentace, že žalobkyně a) měla být v době konání předmětného školení na mateřské dovolené (která ji navazovala na předcházející rodičovskou dovolenou), a proto jí za účelem ochrany nebyla účast na školení schválena. Ani tento důvod neschválení účasti totiž neměl oporu v právních předpisech.

[9] S ohledem na uvedené městský soud shledal podanou žalobu důvodnou a rozhodl o tom, že zásah žalovaného spočívající v neschválení účasti obou žalobkyň na školení konaném ve dnech 20. - 22. 9. 2021 byl nezákonný, a uložil mu povinnost uhradit žalobkyním náklady žalobního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[11] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že svým zaměstnancům nabízí možnost účastnit se mnoha kurzů formou online školení. Žalobkyně a) se v minulosti účastnila dvou takových školení, přičemž jedno absolvovala v rozsahu 18 % a druhé v rozsahu 45 %. Žalobkyně b) před skončením svého služebního poměru možnosti účastnit se online školení nevyužila. Žalobkyním přitom byla tímto způsobem nabízena možnost účastnit se školení zaměřeného i na prezentační, lektorské a organizační dovednosti.

[12] Následně stěžovatel uvedl, že poskytováním online školení žalobkyním dostal svým povinností, které mu v souvislosti se školením svých zaměstnanců stanoví zákon o státní službě, nařízení vlády o výkonu státní služby a služební předpis. Tvzení žalobkyň dokládáné e-mailem ze dne 24. 3. 2021 o tom, že zaměstnancům na mateřské a rodičovské dovolené je přístup k online školením odepřen, není relevantní, neboť v řízení před městským soudem bylo doloženo, že žalobkyně k tomuto školení přístup měly. Jednání stěžovatele tak nemohlo naplnit znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť vzdělání žalobkyním zajištěno bylo, a to i v oblasti lektorství. Na účast na konkrétním školení neexistuje právní nárok a stěžovatel navíc svým jednáním nijak nevyloučil, že se žalobkyně mohou zúčastnit požadovaného školení po ukončení rodičovské dovolené, kdy by aktuálně bylo možné získané dovednosti aktivně využít. Podaná žaloba tudíž měla být s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu odmítnuta, případně zamítnuta jako nedůvodná.

[13] Dále stěžovatel v kasační stížnosti citoval odstavce 30. a 31. napadeného rozsudku, přičemž uvedl, že z nich není zřejmé, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, proč považuje argumentaci stěžovatele za irrelevantní, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a podle jaké právní normy rozhodl. Městský soud se totiž ve svém rozsudku

vůbec nevypořádal se skutečností, že žalobkyním byla nabízena účast na online školení a ani s tím, že k němu skutečně měly žalobkyně přístup, ačkoliv tvrdí opak. Z odůvodnění napadeného rozsudku rovněž není zřejmé, na základě jakých skutečností městský soud dovodil, že se předmětného školení účastnila polovina zaměstnanců, kteří měli uzavřen služební poměr na dobu určitou.

[14] Stěžovateli navíc z výroku napadeného rozsudku není jasné, jaký souhrnný názor městský soud ve věci zaujal a k jakému dalšímu postupu stěžovatele zavázal. Městský soud v rozsudku ani neuvedl, kdy je postup správního orgánu při neumožnění školení svým zaměstnancům považován za diskriminační. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nadepsaný rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. d) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Za nepřezkoumatelná jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné zároveň je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníků řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[19] Stěžovatel namítá, že se městský soud v napadeném rozsudku nevypořádal s jeho argumentací ohledně toho, že žalobkyně měly zajištěn neomezený a bezplatný přístup k online školení ani s protichůdným tvrzením žalobkyň. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z odstavce 30. napadeného rozsudku je zřejmé, že předmětnou argumentaci

pokračování

stěžovatele vzal městský soud v potaz. Stejně tak městský soud neopomněl ani tvrzení žalobkyně dokládané e-mailem, že přístup k online školení neměly. Tento aspekt (možnost účastnit se online školení) nicméně nebyl pro posouzení věci zásadní, a proto ani nebylo nutné, aby se touto polemikou městský soud dále podrobněji zabíral. Předmětem projednávaného případu totiž nebylo posouzení toho, zda stěžovatel poskytuje svým zaměstnancům možnost účastnit se školení, nýbrž zda neschválení účasti žalobkyně na jednom konkrétním školení bylo nezákonným zásahem. K tomu nebylo nutné zjistit, jestli skutečně měly žalobkyně přístup k jiným školením, ale z jakých konkrétních důvodů jim nebyla účast na předmětném školení schválena. Pro posouzení sporné otázky tedy nebylo nutné namítanou argumentaci podrobněji řešit, a proto nelze z tohoto důvodu považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[20] Dále stěžovatel namítl, že z napadeného rozsudku není patrné, na základě čeho městský soud dospěl ke zjištění, že se předmětného školení účastnila polovina státních zaměstnanců, kteří stejně jako žalobkyně b) působili v dané době u stěžovatele ve služebním poměru na dobu určitou. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že k uvedenému závěru městský soud dospěl na základě obsahu předložených důkazních prostředků (shrnutých v odstavci 15.) týkajících se služebních poměrů jiných státních zaměstnanců z odboru KVZ. Nejvyšší správní soud ověřil, že spis městského soudu obsahuje písemnosti, ze kterých vyplývá, že v dané době byli do odboru KVZ zařazeni i jiní státní zaměstnanci, kteří byli u stěžovatele zaměstnáni na dobu určitou, přičemž tuto skutečnost stěžovatel nijak nevyvrací. Stejně tak ani nevyvrací, že se tito zaměstnanci účastnili předmětného školení, když všem zaměstnancům zařazeným v odboru KVZ s výjimkou žalobkyně byla účast schválena. Stěžovatel pouze namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jak k tomuto závěru městský soud dospěl, přičemž tato kasační námitka je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná, jelikož z napadeného rozsudku je tato skutečnost zřejmá.

[21] Stěžovatel rovněž namítl, že mu není zřejmé, jaký souhrnný názor městský soud v napadeném rozsudku zaujal a k jakému dalšímu postupu stěžovatele zavázal. Podle Nejvyššího správního soudu však výrok i odůvodnění napadeného rozsudku jsou jasně pochopitelné. Přesto Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že městský soud dle napadeného rozsudku dospěl k závěru, že neschválení účasti žalobkyně na předmětném školení stěžovatelem bylo nezákonným zásahem. Jako nezákonné bylo jednání stěžovatele shledáno proto, že stěžovatel neschválil účast žalobkyně na předmětném školení na základě zákonného důvodu, resp. stěžovatel uvedl důvody pro neschválení účasti žalobkyně, které neměly oporu v právních předpisech ani ve služebním předpise. Ve smyslu § 82 s. ř. s. městský soud svým rozsudkem pouze deklaratorně určil, že jednání stěžovatele bylo nezákonným zásahem do práv žalobkyně, přičemž mu neuložil žádnou povinnost s výjimkou úhrady nákladů soudního řízení. Stěžovatel by však výsledek tohoto soudního řízení měl vzít v potaz a v budoucích případech by měl o neúčasti svých zaměstnanců na školení rozhodovat na základě zákonných důvodů.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti také naznačil, že městský soud měl ve svém rozsudku obecně uvést, kdy je postup správního orgánu spočívající v neumožnění školení svých zaměstnanců považován za diskriminační. To však nebylo v daném případě jeho úlohou. Podstatou činnosti správního soudu v obdobných případech je projednat a rozhodnout na

základě žalobního návrhu případ vzešlý z konkrétních skutkových okolností podle platné právní úpravy. Tomu městský soud v uvedeném případě dostal bez výhrady.

[23] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán. V případě napadeného rozsudku se totiž jedná o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích jeho rozhodnutí. Jelikož rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, zabýval se Nejvyšší správní soud dále námitkami stěžovatele, které obsahově brojí proti nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné právní posouzení věci.

[24] Stěžovatel ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedl, že jeho jednání vůbec nelze považovat za zásah a případně za nezákonný zásah. Stěžovatel totiž svým jednáním nijak nezasáhl do právní sféry žalobkyň, když jim pouze zamítl účast na jednom konkrétním školení, avšak zároveň jim zajišťoval přístup k řadě online školením.

[25] Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[26] Podle § 79 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě, *má státní zaměstnanec zejména právo na prohlubování vzdělání.*

[27] Podle § 107 odst. 3 zákona o státní službě, *rozsah prohlubování vzdělání státního zaměstnance určuje služební orgán, přitom vychází zejména z výsledku služebního hodnocení státního zaměstnance a z návrhů jeho představeného.*

[28] Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády o výkonu státní služby, *umožní služební úřad státnímu zaměstnanci, který je zařazen mimo výkon státní služby z důvodu mateřské dovolené, rodičovské dovolené nebo který čerpá služební volno z důvodu péče o dítě do 4 let věku, na jeho žádost účast na vzdělávání státních zaměstnanců.*

[29] Podle čl. 16 odst. 3 služebního předpisu, *při povolování účasti státního zaměstnance zařazeného mimo výkon státní služby z důvodů mateřské nebo rodičovské dovolené nebo čerpajícího služební volno z důvodu péče o dítě až do 4 let jeho věku na vzdělávání služební orgán zpravidla posuzuje a) provozní možnosti služebního úřadu, b) míru využitelnosti a aktuálnosti vzděláváním získaných informací nebo nabytých dovedností státním zaměstnancem po skončení jeho zařazení mimo výkon státní služby nebo čerpání neplaceného služebního volna z důvodu péče o dítě až do 4 let jeho věku.*

[30] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem, že jednání stěžovatele lze kvalifikovat jako zásah ve smyslu s. ř. s. Věcné vymezení tohoto pojmu ve smyslu s. ř. s. je poměrně široké. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát konstatoval, že zásah ze strany správního orgánu *může mít různou formu, např. omezení osobní svobody, útok proti tělesné integritě, donucení k opuštění určitého místa, donucení něčeho se zdržet, apod.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2005, č. j. 7 Afs 84/2004-84).

pokračování

Předmětný zásah tedy může mít různou formu a různý dopad do sféry práv zasažené osoby, přičemž správní soudnictví musí poskytovat ochranu vůči všem formám činnosti správních orgánů. V uvedeném případě jednání stěžovatele do konceptu termínu zásah zapadá. Stěžovatelovo jednání totiž přímo zasáhlo do práva žalobkyně, které jim přiznává zákon o státní službě, a ty zároveň neměly možnost využít vůči tomuto jednání jinou formu soudní ochrany. Posuzované jednání stěžovatele - neschválení účasti žalobkyně na požadovaném školení z určitých důvodů - tedy představuje zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., jehož zákonnost posuzují správní soudy.

[31] Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovatel dbá na prohlubování vzdělání svých zaměstnanců, a to i těch zařazených mimo výkon služby z důvodu mateřské či rodičovské dovolené. Tato skutečnost však není, jak již bylo výše uvedeno, pro vyřešení předmětného sporu rozhodná. Stejně tak je nepochybné, že je to správní orgán, kdo rozhoduje o tom, zda se jeho zaměstnanec zúčastní požadovaného školení za účelem prohloubení vzdělání, ať se jedná o zaměstnance zařazeného mimo výkon služby či nikoli. Pokud však správní orgán rozhodne o tom, že se jeho zaměstnanec školení nezúčastní, resp. pokud neschválí jeho žádost o účast na konkrétním školení, musí k tomu mít důvody, jež mají oporu v právních předpisech. Tyto důvody by pak měl správní orgán nejdéle na dotázání dotčenému zaměstnanci sdělit a nemělo by dojít postupem času k jejich změně.

[32] V případě žalobkyně a) i b) nebyla jejich žádost o účast na školení schválena z důvodu, že zaměstnance, kteří mají se stěžovatelem uzavřenou dohodu o pracovní činnosti, nelze vyslat na školení. Navíc náplň školení podle stěžovatele ani nebyla v souladu s náplní činnosti, jež měly žalobkyně na základě uzavřených dohod o pracovní činnosti pro stěžovatele konat. V případě žalobkyně a) pak byla její žádost zamítnuta také s ohledem na její ochranu, jelikož v době konání školení měla být na mateřské dovolené.

[33] Uvedené důvody nepovolení účasti žalobkyně na školení však nemají oporu v právních předpisech a ani ve služebním předpise. Argumenty nepovolení účasti vztahující se k dohodám o pracovní činnosti jsou s právní úpravou zcela mimoběžné a argument vztahující se zvláště k žalobkyni a) je v přímém rozporu s § 3 odst. 1 nařízení vlády o výkonu státní služby. Pokud si žalobkyně sama vyhodnotila, že se chce účastnit předmětného školení i s ohledem na nastávající období mateřské dovolené, o kterém nepochybně věděla, a sama podala žádost o účast, je nezákonné jí v účasti na daném školení bránit, resp. její žádost zamítnout s odůvodněním poskytnutí ochrany související s mateřskou dovolenou. Rovněž tak nemohl stěžovatel účinně argumentovat nesplněním kritéria účelnosti vynaložených prostředků na předmětné školení ze strany žalobkyně kvůli jejich odlišné pracovní náplni za situace, kdy téměř celý odborný aparát KVZ, do něhož byly žalobkyně zařazeny, se tohoto školení zúčastnil. V těchto ohledech lze plně odkázat na přílehlavé závěry učiněné v napadeném rozsudku.

[34] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil otázku nezákonnosti zásahu stěžovatele správně. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyním žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu